

dôvodu, že zistený čin obžalovaného nie je prečinom podľa § 446, odst. 1 tr. z., ale len prestupkom podľa § 154, písm. h) zák. čl. VII:1888. Tejto námietke je treba prisvedčiť.

Nižšie súdy uznaly skutkom, že obžalovaný kúpil dňa 22. augusta 1936 vo V. od R. ošípanú cieľom porazenia zvierat a odpredania mäsa z nej, ačkoľvek vedel, že v obci je mor sviň, ďalej že kúpené zviera tiež odviezol do S., tam ho porazil a mäso z neho predal. Toto konanie kvalifikovali oba nižšie súdy za prečin podľa § 446, odst. 1 tr. z., ale mylne.

Podľa § 446, odst. 1 tr. z. potrestá sa za prečin, kto poruší kontumačné alebo iné kontrolné predpisy, dané úradom proti šíreniu dobytčieho moru. Pod pojmom dobytčieho moru (marhavész) podľa tohoto ustanovenia zákona treba rozumieť len mor, vyskytujúci sa u takého druhu zvierat, ktorý zákon v maďarskom texte označuje slovom »marha«, t. j. dobytok hovädzí a iných prežvýkavcov.

Preto nevzťahujú sa ustanovenia § 446 tr. z. (prevzaté zák. čl. VII:1888 v § 146) na mor iných zvierat, najmä prasiec.

Nižšie súdy síce zistili, ako je už hore uvedené, že v obci V. bol v auguste 1936 mor prasiec, že ďalej cieľom zabránenia jeho šírenia bol v smysle § 32 cit. zák. čl. vydaný zákaz kupovať tam prasce a ich vyvážať do iných obcí a inde ich porážať a že obžalovaný o tom vedel, ale že proti tomuto zákazu previedol hore opísaný skutok.

Dôsledkom toho zistené konanie obžalovaného nie je prečinom podľa § 446, odst. 1 tr. z., ale len prestupkom podľa § 154, písm. h) zák. čl. VII:1888, ktorého sa dopustí ten, kto vôbec poruší predpisy vydané na základe § 32 cit. zák. čl. cieľom zamedzenia šírenia nakažlivých chorôb zvierat. Že žalovaný ich zisteným konaním porušil, niet pochyby.

Keď prez to nižšie súdy kvalifikovali konanie obžalovaného za prečin podľa § 446, odst. 1 tr. z., zaviniily zmätok podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. Stalo sa tak v neprospech obžalovaného. Najvyšší súd vyhovel preto zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, zrušil rozsudky nižších súdov vo výroku o právnej kvalifikácii zisteného skutku obžalovaného za prečin podľa § 446, odst. 1 tr. z. a skutok ten kvalifikoval iba za prestupok podľa § 154, písm. h) zák. čl. VII:1888, ktorého stíhanie nie je premlčané. — — —

Čís. 6223.

Ke skutkové podstatě přečinu podle § 179 zák. čís. 131/1936 Sb. z. a n. (o obraně státu).

»Záludné« ve smyslu tohoto ustanovení zákona není jen jednání klamavé a lstivé, nýbrž i jednání úskočné (na př. využil-li pachatel k nahlednutí do vojenského objektu okamžiku, kdy u něho nebylo právě hlídky).

(Rozh. ze dne 15. června 1938, Zm I 563/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 179 zák. č. 131/1936 Sb. z. a n.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost napadá rozsudek z důvodů zmatek č. 9 a) a 10 § 281 tr. ř. Nelze jí přiznat úspěch.

Stížnost nechává nenapadena rozsudková zjištění, zejména, že obžalovanému bylo známo, že v blízkosti veřejné cesty, po které šel, je opevňovací pásmo, že již dříve při pracích na poli viděl, že v blízkosti jsou stavěna vojenská opevnění a že jsou hlídána vojenskými hlídkami, a že mu bylo také známo, že tím, že opouští cestu, po níž chůze byla dovolena, přibližuje se k opevňovacímu objektu a vniká do opevněného pásma, do kterého je vstup zakázán. Stížnost nechává nenapadeno konečně i zjištění, že se obžalovaný vzdálil z veřejné cesty, přiblížil se k opevňovacímu objektu a do objektu nahlížel, v čemž nalézací soud spatřuje vniknutí do opevněného pásma samého, což se rovná v zákoně zapovězenému vnikání do obvodů opevněných a jiných pro obranu státu důležitých míst. Posledního závěru rozsudkového, že opevňovací objekty, jsoucí částí opevněného pásma, jsou místem důležitým pro obranu státu, se stížnost rovněž nedotýká.

Stížnost uplatňuje jen zmatek podle č. 9 a) § 281 tr. ř. pro udánlivý nedostatek skutkové povahy inkriminovaného činu tím, že se snaží dovést, že toto počínání obžalovaného nelze považovat za záludné. Způsob záludný prý vyžaduje použití zvláštního stupně lsti. Prohlížení si opevňovacích objektů, tak jako by nebyly hlídány, není prý vůbec ani jedním lstivým, nýbrž jen nepředloženým.

Stěžovateli nelze přisvědčiti, považuje-li za nezbytnou k pojmu záludnosti, vytýčenému v § 179 zák. o obraně státu, lstivost, a to dokonce nějaký zvláštní její stupeň. Příklady demonstrující jednání pod sankcí § 179 cit. zák. postavené (užívání nepravých průkazů, nepravého jména, p o d p l á c e n í) nevylišují vesměs jednání této povahy. Záludné je pak nejen jednání klamavé a lstivé, ale již i jednání ú s k o č n é. Zálud je pojem rovnocenný pojmu: léčka, ú s k o k (Slovník jazyka českého, Váša-Trávníček) a stejného německému pojmu: Finte, Kniff, Schlich (Českoněmecký slovník, Herzer-Prach).

A jednání obžalovaného, podávající se z rozsudkového zjištění, že obžalovaný znal povahu objektu a zákaz přibližovati se k němu z obecního oběžníku, z tabulek a z dřívějších svých pozorování, že věděl, že opevnění jsou hlídána vojskem, a přes to v době, kdy nebyla střežena, do objektu vnikl, tedy že použil okolností, kdy u vojenského objektu hlídky právě nebylo, a k němu přes známý mu zákaz se přiblížil a do něho nahlížel, že tedy svým postupem takto obešel opatření, jež měla zameziti prohlídku vojensky důležitého místa bez opatření si zvláštního

povolení k tomu od vojenské správy, vyčerpává pojem takového jednání úskočného, jež spadá pod pojem záludnosti v § 179 cit. zák. zmíněné.

Není tu tedy vytýkaného zmatku podle čis. 9 a) § 281 tr. ř.

Čís. 6224.

Řediteli kanceláře, jemuž jsou podřízeni její úředníci, mezi nimi i pokladník, nejsou svěřeny peníze v pokladně, i když jimi pokladník může disponovati jen podle jeho příkazů.

Uvedl-li ředitel kanceláře pokladníka v omyl lstivým předstíráním a tím ho pohnul k výplatě peněz, které by mu jinak pokladník nebyl vyplatil a nebyl směl vyplatiti, dopustil se podvodu, nikoli zpronevěry.

(Rozh. ze dne 15. června 1938, Zm I 577/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Ne jinak má se věc (t. j. zmatek není proveden podle zákona), pokud zmateční stížnost provádějíc zmatek podle č. 10 § 281 tr. ř. doličuje, že skutek obžalovanému za vinu kladený zakládá prý vlastně skutkovou podstatu zpronevěry a nikoli podvodu, při tom však nevychází ze skutkového předpokladu napadeného rozsudku, že peníze, o které jde, byly obžalovanému pokladníkem vyplaceny, když mu obžalovaný předstíral, že jsou určeny pro akvizitery B. a S., a odevzdával mu ke knihování potvrzenky, nýbrž buduje své vývody na předpokladu v rozsudku nezjištěném, ba jeho zjištěním odporujícím, že zmíněné peníze byly obžalovanému odevzdány komitenty spolku anebo jím přímo vybrány z pokladny a že teprve pak byly obžalovaným odevzdány pokladníkovi příslušné potvrzenky.

Zmateční stížnosti nelze však přisvědčiti ani pokud vycházejíc z předpokladu, že peníze byly obžalovanému vypláceny skutečně tak, jak to zjistil nalézací soud, dovozuje, že i v takovém případě by šlo správně o zpronevěru, poněvadž pokladna byla obžalovanému jako řediteli spolku věřitelů svěřena. Podle zjištění nalézacího soudu byl obžalovaný jako ředitel kanceláře pověřen vedením spolkové kanceláře a byl zodpovědný za správné a včasné vyřízení veškeré agendy, při čemž byl povinen dbáti přesně ustanovení a předpisů představenstva, presidia a ředitelského výboru; náleželo mu vedení všech nutných organizačních a akvizičních prací, byli mu podřízeni veškerí úředníci a zřízenci, zaměstnaní ve spolkové kanceláři, jímž přiděloval práce. Funkce pokladníka až na první dobu — nejvýše rok — mu svěřena nebyla a byla